

Порука Патријарха српског г. Порфирија

Уводна реч у Календару Црква за 2023. годину

Драга наша децо духовна!

Време између два празника Рођења Богомладенца Христа у целом свету је било испуњено многим бурним и трагичним дешавањима: ратовима, сукобима, немирима, потресима, зebњом и страховима не само за голу човекову егзистенцију, него и за опстанак читаве планете, односно људског рода, који као да је кренуо путем самоуништења.

На нашим улицама, у таласима миграција и миграната, уз припаднике азијских и афричких народа данас су избеглице и најближе нам сестре и браћа из Украјине и Русије. Ми данас треба да им изађемо у сусрет указујући им братску помоћ и саосећање, а не да их неко, не дај Боже, злоупотреби у невољи која их је снашла ради сопствене материјалне користи.

И живот нашег православног народа је изложен искушењима и то не само

оним која не можемо искључиво сами да спречимо као што су сталне претње и несигурност нашег народа на Косову и Метохији него, оним чије сузбијање, чак и уколико и нисмо потпуни виновници, зависи од свакога од нас појединачно и свих нас заједно – социјалних и здравствених служби, полиције, школског система, браће парохијских свештеника, поготово медија, али и нашег народа у целини. Овде првенствено мислим на небивали пораст насилничког понашања и насиља, посебно међу младима, од стране младих, али и насиља у породици, а посебно према женама.

Наш православни народ, живећи деценијама под притиском оваквих искушења, показује и живи здравим хришћанским оптимизмом заснованим на вери у Христове речи: „У свету ћете имати жалост; али не бојте се, ја сам победио свет“. Отуда је живот нашег православног српског народа и у протеклој години био испуњен лепим и радосним догађајима на личном, али и на породичном, парохијском и ширем друштвеном плану. Осећам обавезу да, заокружујући годину на измаку, на једном месту истакнем неколико важних догађаја који ће остати забележени у историји Српске Православне Цркве.

Пре свега, благодарим Господу, Светом Сави и мојим светим претходницима, што је на празник Покрова Пресвете Богородице у ставропигијалног лаври Пећкој Патријаршији обављен свечени чин устоличења наше смерности у најсветији трон архиепископа пећких и патријараха српских.

Зацељење вишедеценијске ране раскола на телу наше Цркве, односно васељенског Православља, односно додељивање аутокефалности Македонској Православној Цркви – Охридској Архиепископији, у години када је управо питање аутокефалности произвело можда и највећу кризу у историји Православља, а наше две Цркве зближило и ујединило више него икада до сада, свакако је по важности на врху догађаја у години на измаку. Заједничким прегнућем епископа наше Цркве у Отаџбини и у Сједињеним Америчким Државама, уз учешће верног народа и свештенства трајно су решени озбиљни проблеми црквено-правног и правног статуса епархија у тој држави у складу са Свештеним канонима Православне Цркве и Уставом Српске Православне Цркве.

Црна Гора је закључила Темељни уговор са Српском Православном Црквом и на тај начин је елиминисана деценијска правна неравноправност Српске Православне Цркве којој припада највећи број верника у Црној Гори. Верујем да је постављен добар темељ за остваривање права наше Цркве, а посебно православних верника, после вишедеценијског терора и дискриминације од стране комунистичког режима и њихових идеолошких наследника. Увек смо

истицали и истицаћемо да не тражимо своја права на штету других.

Црква се са верним народом, али и интелектуалном елитом најснажније супротставила настојањима да накардна џендер идеологија и из ње проистекле политика и пракса, и овде постану тзв. „нова нормалност“. Православна свест нашег народа у име одбране светиње брака и породице, слоге и мира у нашем народу извела је на улице Београда, Подгорице и других наших градова десетине и десетине хиљада људи, који су мирно и достојанствено устали у одбрану православне вере и морала, породице и хришћанског начина живота.

Са жаљењем морамо констатовати да је статус Верске наставе, предмета чији је циљ да формира етички здраву, личност моралну и отворену према другима, после више од двадест година од повратка у школски систем Републике Србије, далеко гори него што је био на почетку. За разлику од Републике Српске и Републике Хрватске, то видим као заједнички неуспех и Цркве и државе Србије, који треба превазићи у најкраћем року и то на цивилизацијским и демократским основама постављеним пре две деценије. То је наш заједнички дуг и обавеза не само према православним ученицима него и према деци из осталих традиционалних Цркава и верских заједница.

На послетку, желим да име Господа Исуса Христа – новорођеног Богомладенца свима нама што чешће буде у мислима и на уснама, јер је његово значење Спаситељ, односно Бог је Спаситељ!

Мир Божји – Христос се роди! Молимо се Спаситељу да нама и целом свету дарује године мира и напретка. Запојмо и ми анђелску химну: „Слава на висини Богу и на земљи мир, међу људима добра воља!“

Ваш молитвеник пред витлејемском колевком Богомладенца Христа,

Архиепископ пећки
Митрополит београдско-карловачки и
Патријарх српски

+ Порфирије

spc.rs